

at vi komme paa det Nene med, hvorledes vi gjensidig opfatte de konstitutionelle Forsætters gjensidige Pligter og Rettigheder.

Justitsministeren (Nelleman): Jeg finder, at Forholdet er i den Henseende som ved enhver anden Lov, der gjælder. Det Spørgsmaal, som blev berørt af det ærede Medlem fra Viborg (Klein), det hele store Spørgsmaal om Rigsdagen overhovedet kan siges at være pligtig til at bevilge de Udgifter, der flyde af de gjældende Love, er et Spørgsmaal, som jeg ikke skal komme videre ind paa her, hvad jeg heller ikke ser, kan nytte Noget. Det har jeg iøvrigt udtalt mig om ved flere andre Leiligheder, i alt Fald skriftlig. Det, jeg her ønsker at hævde, er, at jeg betragter Forholdet som det samme for de provisoriske Loves Vedkommende, som det vilde være for andre almindelige Loves Vedkommende, og i samme Forstand, paa samme Maade, som man maa sige, at Folketinget, naar det ikke vil have Konflikt paa Finansloven med det andet Thing, maa bevilge de Udgifter, der flyde af de bestaaende Love, paa samme Maade mener jeg, at Spørgsmaalet ogsaa stiller sig her.

Ordføreren (Holstein-Vedreborg): Paa samme Maade! Ja, men det er ingen Forklaring. Det, jeg gjerne ønsker at vide, er, hvorpaa den høitærede Minister bygger denne Thiugets Forpligtelse til at gjøre det. Den høitærede Minister har betegnet, hvad Følgen vilde blive af Forkastelsen. Den høitærede Minister vil opfordre det andet Thing til at reise en konstitutionel Strid som tidligere eller i hvert Fald være enig med det andet Thing, hvis det reiser en konstitutionel Strid paa denne Bevilling. Det veed jeg godt, det er der ingen Tvivl om. Men det, jeg ønsker at vide, er, hvorpaa den høitærede Minister bygger den Opfattelse, at Thinget her er forpligtet til at bevilge, hvad der følger af bestaaende Love i Almindelighed. Saaledes skal jeg kun her stille det. Jeg indbefatter ogsaa herunder Spørgsmaalet om provisoriske Love, men nu i dette Øieblik skal jeg holde dette ude for ikke at forvirre Ministeren med mit Spørgsmaal. Jeg forstaar altsaa ikke, hvorpaa den ærede Minister bygger denne Theori, denne Paastand.

Justitsministeren (Nelleman): Jeg opstillede jo slet ikke den Paastand. Jeg sagde blot, at Forholdet er det — og det antager jeg dog, at man i det Hele taget er tilbøielig til at antage — at, naar man vil behandle Finansloven paa en Maade, der stemmer med Forfatningens Aand, og med, hvad der altid har været fastholdt i Praxis. Iaa maa man ogsaa bevilge, hvad der hjemles ved gjældende Love; men jeg har ikke sagt, at der var nogen juridisk Forpligtelse for nogen af Rigsdagens Afdelinger til at gjøre det. Det store Spørgsmaal, som blev berørt af det ærede Medlem fra Viborg finder jeg ikke særlig Anledning til at komme ind paa her. Jeg gjentager blot, at jeg ikke har opstillet den Paastand, at der er nogen juridisk Forpligtelse for Rigsdagen til at handle saaledes, men jeg har kun sagt, at det maa være det eneste rimelige og fornuftige Princip for en Finanslovs Behandling.

Ordføreren (Holstein-Vedreborg): Nei, den juridiske Forpligtelse har jeg heller ikke talt om. Det, jeg har spurgt om, er, om Begrundelsen af Ministerens Paastand om, at der er en konstitutionel Pligt for dette Thing til at gjøre det, en politisk konstitutionel Pligt. Det er kun det, der interesserer mig, og jeg tillod mig at spørge Ministeren om, hvorpaa han begrundede den. Derpaa have vi nu faaet det Svar, at der maa gjælde det samme om en foreløbig som om en endelig Lov paa dette Omraade, hvorhos den ærede Justitsminister tillige anthede, hvorpaa han byggede sin Paastand om, at til en almindelig Lov skulde de fornødne Udgifter bevilges paa Finansloven. Han byggede det nemlig paa konstitutionel Praxis, og det tror jeg ogsaa, er rigtigt. Jeg vil, hvis jeg i Stedet for Ordet "Praxis" maa bruge et dansk, sige: God konstitutionel Skik; det kan ikke være nogen falsk Omstrivning. Det er altsaa det, hvorpaa den ærede Minister bygger den konstitutionelle Forpligtelse til at bevilge de Udgifter, der ere hjemlede ved en bestaaende Lov og ogsaa de, der ere hjemlede ved en provisorisk Lov. Jeg skal slet ikke modsige den ærede Minister deri; men den ærede Minister maa dog paa den anden Side indrømme, at Argumentet, god konstitutionel Skik, kun kan bruges, saalænge man overhovedet respekterer god